

‘HUiD’ betovert, dringt diep binnen

De voorstelling *HUiD*, gisteravond in de Verkadefabriek, is een intrigerende belevenis.

René van Peer
RECENSIE

Niets ligt dichterbij je dan je huid. Het is de begrenzing tussen lichaam en buitenwereld, kwetsbaar maar ook een bescherming tegen bedreigingen van buiten. Een voorstelling die op de huid gebaseerd is, kan dan al gauw dichtbij komen. Dat was het uitgangspunt van *HUiD*, waarin Slagwerk Den Haag op alle mogelijke manieren het vel bespeelde van leden van theatergroep Schweigman&.

Vanaf het begin, een ijl gonzen van een bel dat uitmondde in een hel piepen, was dit een intrigerende belevenis. Het beplukken en bekloppen van de rug van een half-naakte vrouw leverde bijzondere klanken op, maar riep het beeld op van een mens als een object. Wat later pelde een van de drie slagwerkers onder een luid kraken een dun vel latex van haar huid, spande dat om drie kommen en maakte er zo trommeltjes van, waar ze gezamenlijk een ratelend ritme op sloegen – alles versterkt met microfoons die ze om de schouders droegen.

In een scène hadden een man

en een vrouw ieder het eind van een snoer in de mond, dat met een contactmicrofoon akelig knalende en gruisende klanken produceerde. Een derde persoon bracht het op spanning door het met zijn hoofd op te tillen. Aan weerszijden beslagen werd het

▲ Theatermaakster Boukje Schweigman maakte *HUiD* met muziekensemble Slagwerk Den Haag. FOTO SORIE KNIJFF

een immens tweestemmig snaarinstrument. Door performers in verschillende standen te zetten en microfoons te klemmen tussen been en borst of onder een oksel, werden ze gedegradeerd tot instrumenten die aan alle kanten betikt en beklopt konden worden: een

**Met ogen op steeltjes
waren de oren
nog meer gespist
op alle nuances in
de klanken**

bewegende en klinkende verbeelding van een inferno, nog onderstreept door duivels donderende roffels op een bastrommel.

Uitzonderlijk was niet alleen het startpunt, en de manier waarop de spelers daar steeds bij terugkwamen, maar ook de interactie tussen performers en musici, en de fantasievolle manier waarop handelingen werden uitgelicht, of zich afspeelden in bijna duisternis. Met ogen op steeltjes waren de oren nog meer gespist op alle nuances in de klanken die de slagwerkers voortbrachten. Alle geluiden kwamen zo vanzelfsprekend voort uit de handelingen dat je bijna zou vergeten dat de muziek een compositie was, van Arnoud Noordegraaf. Een betoverende belevenis die je diep raakte.

■ Gezien: gisteravond in de Verkadefabriek, Den Bosch, als onderdeel van November Music.